teiset jälle, kes surema holega tööd teggi, ja sai nenda omma kirriko paljo enneminne ja illusaminne walmis, kui wend. Wimaks, kui mõllemad kirrikud walmis ollid, tulli Konrad, heaga tehtud tööd waatma ja ödde näitas temmale keik nurgad läbbi.

Et se kirrik nüüd paljo ruttem, ahkem ja alwema hinnaga olli walmis sanud, kui wennal, siis töusis temma wihha ni sureks, et ta üllewelt akna lahti tömbas ja omma ödde aknast wälja, mahha surnuks wiskas, ja koddo omma kirriko meistril silmad selja tahha wänis, sellepärrast, et ta enneminne polnud töga jöudnud, kui ödde.

Tänna päwani seisab Konradi haua peäl lai kiwwi, kus temma kudda on sisse raiutud ja temma jalge al kirriko meister, keertud kaelaga.

Jah! usowalgus sadab nüüd,
Siit ärra keik need rängad süüd,
Mis ennemuiste wannal a'al
Kül olnud seäl, ka meie maal!
Ka nüüd on paljo pudo weel
Ja seisab alles polel teel.



## Jutto jätkud.

### Tark kirjatundja.

Üks mees, kes kirjutud kirjast ka olli kuulnud ja isse ka mönned warrese jallad oskas ülles tehha, piddas ommast tarkusest wägga paljo, läks ühte moisa ja pakkus ennast aidamehheks. Et herral umbest aidamest tarwis olli, siis küssiis agga, kas mees piddi kirjutada moistma? ja mees ei aianud ka walleks, waid ütles ennast kül moistwad.

Herra ellas talwel linnas, kuida suurtsuggo rahwal se wiis on ja kirjutas mönne aia pärrast, et aidamees piddi 2 sälletist ruggid wallaga linna saatma. Aidamees wöttis ramato wasto, lugges ja hüdis: „Need on keik pitka püksidega kirjad ja tähhendawad sedda, et herra ühte sälletist kaero linna tahhab.“ Andis kohhe käsko, et teomehhed piddid jalla pealt kaerdega linna minnema.

Kui kaerad linna tulid, pahhandas herra omma meelt wägga ja küssis kubja käest, miks ta mitte ruggid polle tonud? Kubjas, kes aidamehhe tarkusest ühtegid ei teädnud, räkis herrale, et aidamees, kes kirja tunneb, üttelnud need kaera kirjad olnud, mis ramato sees seisnud, sest et paljo pitki tähti seas olnud.

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1866, lk. 31